

MILAN

ODVRATENA

STRANA
VŠETKÉHO
KALIŠ

Pravda verus nepravda
v našich potřebách, ach, aké je to silné,
keď pochopíš.

MARENČIN PT

ODVRÁTENÁ
STRANA
VŠETKÉHO

Napísanie textu podporil

© Milan Kališ, 2019

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2019

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover © Michal Korman

Layout © Marenčin Media, s. r. o.

792. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0221-9 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0222-6 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0223-3 (ePub)

MILAN
KALIŠ

ODVRÁTENÁ
STRANA
VŠETKÉHO

MARENČIN PT

LÍZATKO

1

Stáli sme na rohu, ľudia okolo nás prechádzali, určite si neuvedomovali, že sme nad aj pod nimi, že sme tiež iba všade. Avšak oni neprenikli. Do čoho? Do koho? Sme nad nimi. Tak sme?! Či ako to je, dočerta či doboha.

Malé dievčatko sa pristavilo pri našom stánku. Chcelo lízanko.

„Lízanko iba pre malé slečny,“ povedala *ona*.

Bola to putujúca filozofia ženy, ktorá sa nachádza v každej žene, je to *história*.

A malé dievčatko bolo živé.

„Kde máš rodičov?“

„Sú tu... za rohom...“

„Si bez dozoru?“

Dievčatko nevedelo, čo povedať. Najskôr iba pokrútilo hlavou, potom sa nám dlhšie pozrelo do tváří a nakoniec, akoby na súhlas, zase pokývalo hlavou... Možno v tom bol rozpor, ale dievčatko ten rozpor myslelo naozaj úprimne!

*

Dievčatko s lízankom bežalo počas sneženia vedľa diaľnice. Lízanko jej zrazu vypadlo z úst.

Dievčatko narazilo do staršieho pána, ktorý kráčal – pomaly – oproti.

„Vypadlo ti lízanko... Pozri, tu,“ povedal a napoly sa usmial, no napoly to hovoril najväčnejšie, ako dokázal. Ten polovičný úsmev však nebol výsledkom jeho napoly vážneho hlasu.

Dievčatko si uvedomilo, že stratilo lízanko.

Obzrelo sa a ihneď pohľadom našlo lízanko. Samozrejme, neuvedomilo si ten, povedzme, automatický pohľad na „niečo, čo jej patrilo“.

„Kde máš rodičov?“ spýtal sa pán popritom, ako dievčatko zdvíhalo lízanko zo snehu.

Lízanko je opäť v ústach!

„Rodičia sú niekde za mnou, ja som uvidela bieleho psa, ale ušiel mi. Možno nemal pána, lebo inak by mi neušiel.“

*

Stroj sa ešte nikdy nepokazil. Zrejme nad ním stáli bohovia. Alebo slúžil tým, ktorí niečo milujú viac ako seba.

Stroj vyrábala lízatka. Patril do starej generácie, napriek tomu ho ešte nevyradili, zvyčajne sa lízatka, ktoré vyrobil, rozdávali iba zdarma a len vybraným deťom. Iba zopár sa dostalo do obchodov.

Kto platil ten stroj?

Ostatné stroje, ktoré sa pravidelne kazili.

Stroje nepoznajú lásku. Lásku poznajú ruky, ktoré ich obsluhujú. A tento stroj sa nepokazil napriek tomu, že potreboval viac rúk ako jeho novšie generácie.

A hoci sme napísali o láske a strojoch, nikto na svete, ani v tomto meste si nepamätá na to, kedy a ako bolo vyrobené lízatko, ktoré malo v ústach dievčatko...

„Pamätal si“ aspoň stroj niečím, čo nie je súčasťou ľudskej pamäti?!

*

Dievčatko položilo lízatko na lavičku. Svietilo slnko, teplotu vzduchu nevnímalo. Hľadalo pohľadom rodičov, avšak nemohlo ich v mase ľudí nájsť, napriek tomu tušilo, že sú blízko.

Keďže ich nenašlo, našmátralo rukou aspoň *to* lízatko, neprekážalo jej, že je trochu špinavé (také úvahy v ňom ešte neboli, vzhľadom na jeho vek), opäť si ho vložilo do úst, už zostávalo len na malých častiach drevenej paličky

Lízatko jednoducho iba lízalo, a zrazu, v jednom malom krátkom okamihu večnosti to bolo všetko, čo malo, a bol v tom akýsi zázrak!

Masa ľudí sa stávala čoraz väčšou, ono však nakoniec našlo pohľadom aspoň svoju matku práve v okamihu, ako sa Ona dotkla jej Otca...

*

Bolo príliš malé na to, aby rozumelo významu priateľstva, napriek tomu *to* žilo. Bolo ako väčšina dospelých, keď podalo polovicu vylízaného lízatka kamarátke?

„Chceš?“

Druhé malé dievčatko sa zapozerala na lízatko.

Prvé malé dievčatko ešte raz obľízalo, a potom vsunulo lízatko do rúk druhému dievčatku.

Druhé dievčatko si vložilo – predsa len – lízatko do úst. A zrazu z nej vypadlo, lepšie povedané vykĺzlo:

„Toto je potvrdenie nášho kamarátstva, však?“

„Neviem... Len som chcela, aby si ochutnala moje lízanko. Zaslúžila si si to.“

*

Dievčatko bolo choré. Na lízanko ani nepomyslelo. Dievčatko samo o sebe netušilo, akú má chorobu, ono sa len necítilo dobre. To bolo z jeho strany všetko. Nemalo odkiaľ vedieť o rozdelení chorôb a o tom, ako svet funguje, pardon, vedelo o tom svojim dievčatkovským spôsobom, čo býva niekedy viac, ale v mnohých prípadoch aj menej, avšak ono o tom menej ani len netuší.

Lízanko bolo zabalené. Komu patrilo lízanko, ak bolo zabalené? Komu sa kúpilo? A kto o tom vedel?

Lízanko možno už niekomu patrilo, ale kto to bol, ak to nebolo dievčatko?

Lízanko vo fyzickom a racionálnom svete nepatrilo nikomu, to je isté. A možno, keď odznie choroba, dievčatko sa k lízanku dajakým spôsobom dostane a lízanko tak splní účel.

Čo je splnenie účelu?

*

Dievčatko bolo hravé. Chcelo sa hrať. No nemalo sa s kým.

Pozrelo sa na zabalené lízanko a nevdojak sa z neho ozval hlas: „Ty budeš môj Jožko!“

„Aký je dnes deň?“ spýtalo sa toho Jožka a usmialo sa.

Jožko však neodpovedal.

„To nevedí, sú aj takí, ktorí mlčia. A ty budeš mlčať najviac zo všetkých!“ A dievčatko sa skutočne slobodne rozosmialo. Bol to hurónsky smiech?

*

Na miesto, kde bolo položené lízanko, pristál drozd. Učupil sa v zime. Nikto z ľudí si tento fakt nevšimol. Drozd však sedel pomerne zanovito. Zrazu sa zobákom dotkol trochu zalepeného miesta, jednoducho zobol. Raz, dvakrát. Nič tam však nenašiel. Ešte neodletel.

Zaspieval drozdiu pesničku.

Kto ho počul?

Počul ho aspoň jeden iný drozd?

Dievčatko možno uvidí jedného z tých drozdov, ak vôbec dajaký iný drozd počul drozdí spev. A keď ho – dajme tomu – uvidí, možno dostane chuť na lízanko. Bude to nové alebo staré lízanko. Kto vie?

*

Niekoľko by povedal, že bol stacionárny pokoj. Dievčatko jedlo. A lízatko malo vo vrecku. Už si nepamätalo, či ho má zabalené, alebo rozbalené. Len si bolo vedomé, že má lízatko. A nevdojak sa dotklo miesta, kde bolo lízatko uložené, respektíve skryté pred pohľadmi sveta, aj sveta rodičov.

Bola to láska k lízatku? Bola to skrytá láska k lízatku? Je láska k lízatku vôbec dôležitá, keď je to iba anorganický predmet?

*

Niekoľko si myslí, že lízatko je iba lízatko. Samozrejme, uznajme aj tento fakt. Avšak je takmer nevyhnutné – na proces zamyslenia, ktorý by nikdy nemal byť krátky, aj keď niekedy najmä pri deťoch, je to zvláštny stav (a otázka znie, už toľkokrát položená, kedy sa vlastne detstvo končí? – resp. kedy začína dospelosť?) – *zamyslenie* vo všeobecnosti je považované za niekedy až extrémny proces. Avšak nie je všetko len o zamyslení. Niekedy je to aj otázka dôvery a často až prekvapivo ustálenej environmentálnej filozofie.

Takže je lízatko otázkou environmentálnej filozofie alebo je to iba predmet?

*

V rádiu dohrala smutná pieseň. Dievčatko prehodilo lízatko v ústach zo strany na stranu. A bolo mu smutno, no nechcelo sa mu plakať s lízatkom, Akoby si v duši povedalo: „Lízatko to udrží...“ Lenže je potrebné povedať, že lízatko je sladké, a dievčatko potrebovalo aj vitamín C. A ešte raz: Akoby náhodou – akoby si v duši povedalo: Je tu niekde aj nejaký pomaranč?

To však už hrala iná pieseň a dievčatko si neuvedomilo tú zmenu. Veď bolo malé.

*

Otec dievčatka pozeral nejakú politickú reláciu, mama varila obed. Ono sa hralo s bábikami. Kde bolo lízatko? Na stole pri mame alebo pri otcovi pri televízore?

*

the Sun is shining
for a while
the Moon is „shining“
for a while
and what about Stick?

who is in this sugar land? Moon or Sun?
or both?!
someone could say: the better is medicine
and what about real love?

*

Dievčatku sa nepáčil jeden chlapec. Zdal sa mu hnusný. To si povedalo v duchu. Na lízatko ani nepomyslelo.

*

Nikdy neviete, kedy sa z hnusného chlapca stane obľúbený chlapec. Ani dievčatko si tento deň svojím spôsobom nepamätá. Ale zase si dalo do úst lízatko. A potom?

*

„Chlapci zvyknú byť niekedy pekne zlí. A niekedy zvyknú byť zlí ešte škaredšie“ (pomyslí si dievčatko), avšak tým „tough“ spôsobom, dodáme. Vtedy zvyčajne dievčatká nikdy nemávajú chuť na lízatká? Ale čo *naše* dievčatko?! Má aj ono rado chlapca... tým „tough“ spôsobom?
...iba dievčatko o tom ani nemusí vedieť, veď je dievčatko.

*

*The girls and boys are dancing or men and women are working together?
Let say stick in girlsboys fashion, if woman and man will be working together...*
„Čo mi to napadlo, ženy a muži... a dievčatá a chlapci... sú predsa rozdielni... veď každý líže lízatko inak?“ pýta sa dievčatko v myslí, ako sa učí angličtinu. Nevie odhadnúť svoje poznanie toho jazyka – v sebe. Aký je jeho rodný jazyk?! Pomyslí však na to, ako kedysi malo rado jedno alebo viac lízatiek.

*

Osamelosť nie je choroba, len v osamelosti dievčatko má buď veľkú chuť na lízatko, alebo žiadnu chuť na lízatko. Ako keby nemalo pre koho lížať... Nie, ono predsa nelíže pre nikoho iného okrem seba. Len či je to pravda? Možno nie je. Ak niekoho má rado, ako to je? Ako to je?!

*

Podľa niektorých sa život opakuje, podľa niektorých sa život rozpína, podľa niektorých ide len o hľadanie lásky, ale malé dievčatko nevie nič z toho, a predsa, keď sa díva na riekú v meste, kde ho rodičia vychovávajú, cíti sa fascinované, a naozaj nevie prečo.

„Lízatko!“

*

Sú ľudia, ktorí tvrdia, že rodina je základ, pravda, ako kedy. Niektoré rodiny pokladajú cukor (aj v lízatkách) za základ života, iné rodiny vedia, že život sa skladá z väčších vavrínov, posudkov, pokleskov, radosti, šťastia a lásky, ale každý dostáva to svoje. Kedy o tom bude vedieť dievčatko?

*

Bárskto má pocit, že peniaze chránia. Nie je to tak. Chránia zväčša tých, ktorí si to niečím zaslúžia. Ale kto platil lízatko dievčatka? Údajne otcovia si kupujú deti, a zväčša deti idú s plačom za mamami, ale je to zrejme od dieťaťa k dieťaťu iné, a hlavne dievča nie je chlapec a naopak. Lízatko však bude vždy iba lízatkom.

*

Môže byť dievčatko s lízatkami hodené sociálnemu levovi? Sotva, súdy bežia stále, každý deň, možno jeho mama hovorí: lepšie o tom nevedieť, možno jeho otec hovorí: som zvedavý, čo z teba bude...

*

Kde sa všetko končí, a kde „nič“ začína? Aké „nič“? Dievčatko vie niečo o hrách, ale sú to len detské hry. Je lepšie nevedieť alebo vedieť? Lízatko je vec, nevie nič, a predsa je niekedy v centre diania.

*

Hra o obrúsok je aj v detstve, len deti ju vidia po svojom. Lízatko je však dôležitý nástroj v tejto detskej hre. Dievčatko, ktoré má v ústach lízatko, vie zrazu o tom obruse viac ako iné deti.

*

Čo horí, to horí. Čo tlie, to tlie. Lízatko horí? Lízatko tlie? Samozrejme, lízatko sa dá uhasiť malou dávkou vody. Len horí vôbec lízatko? Dievčatko to musí vyskúšať. Možno keď lízatko bude horieť, dievčatko si oblúbi už navždy v detskom veku ostatné lízatká... Nie je to však také jasné! Ak by malo dievčatko k svojmu lízatku akýkoľvek „citový“ vzťah, ohň by ho mohol vykoľajiť. Prečo by dievčatko malo spáliť svoje oblúbené lízatko? Trápenie alebo súznenie?! To sa vždy treba spýtať, keď dievčatka zapalujú svoje oblúbené lízatká.

*

Lízatko skončilo v rieke. Keďže je ľahké, nešlo ku dnu. Plavilo sa po hladine. Dievčatko ho tam hodilo zo vzdoru. Bolo zamilované do jedného chlapca. A chlapec mu v škole nepovedal ani „Ahoj“ ani „Vidíme sa zajtra“, jednoducho mu nepovedal vôbec nič. Zamilovalo sa postupne. Až včera zrazu pocítilo, že s ním musí byť stoj čo stoj. Tento pocit sa v ňom vynoril, ako dolízavalo lízatko...

*

Ten chlapec jedného dňa bez slova prišiel k dievčatku a položil pred neho: lízatko! A potom bez slova zase odišiel. Nevedelo, kam ide. Zdalo sa mu, že ide na záchod.

*

Bolo toho na dievčatko veľa, škola ho viac trápila, ako tešila. „Stále sa iba učím, nie, to nie je zábava.“ Pri týchto myšlienkach sa pozrelo na lízatko položené pod lavicou v priehradke v jej triede. Dostalo zrazu na „ten sladký predmet“ obrovskú chuť. Neprekonateľnú chuť. Ale počas hodiny je jesť vlastne zakázané. A na prestávku sa mu tiež čakať nechcelo. Prestalo sa sústrediť na hodinu. Iba si predstavovalo, ako líže a nakoniec chrúme.

*

Chlapec bol trochu pomýlený, keďže po celý čas sa až zúfalo pozeral na dievča, ako pomaly rozbaluje lízatko. Dávalo si pozor, aby sa raz ani raz nepozrelo na chlapca. Lízatko pomaly rozbalilo a položilo ho naspäť pod lavicu na rozbalený igelitový obal. Zrazu v sebe pocítilo takú tú „svetskú“ jemnosť. Bolo na vrchole svojej zamilovanosti. Malo snáď najväčšiu chuť v živote na lízatko, lebo bolo predsa od chlapca. Ale zanovito, skutočne zanovito sa na neho odmietalo pozrieť. Malo obavu, že s lízatkom v ústach by sa na neho pozrelo, a čo je horšie, možno by sa na neho pozeralo dlhšie, ako by samo chcelo. Neovládlo by sa? Nevie. Ale nechcelo to risknúť. A chlapec trpel. Dievčatko si nedalo lízatko ani do úst, ani sa na neho neusmialo, ani nepozrelo...

*

Dievča bolo na túre s rodičmi. Išli po turistickom chodníku. Dievča si všímalo, kedy vedie otec, kedy matka, aby sa nestratili z chodníka. Na najvyššom mieste túry sa ho mama spýtala, či si dá lízatko, otec sa pozrel doľava, mama doprava. Kto z nich našiel značku, po ktorej išli? Dievča si to

nedokázalo všimnúť, ale zaujímalo ho to. V každom prípade malo chuť dať si lízatko do vrecka, ale otec povedal: „Pokojne si to daj.“ Mama sa usmiala. Dievča predsa len váhalo, nevedelo, čo si má myslieť. Nakoniec pomyslelo na chlapca, ktorý jej dal v škole lízatko, a rozhodlo sa lízatko rozbaľiť. A dať do úst. Jeho otec sa netváril ani spokojne, ani nespokojne.

2

Stáli sme na rohu ulice tohto veľkého mesta, neboli sme malomeštiaci. Neboli sme nikým, kto rád rozhoduje o ľudskom živote? Nemysleli sme na Cicera, ani na to, že kedysi koktal, keď sme počúvali, ako si pri stánku chlapec pýta lízatko, pričom jeho rodičia stáli opodiaľ v dave.

„P-pp-p-rosím vás, j-jj-j-jedno lííí-í-ízatko...“

Lízatko sme mu podali a hlboko sme sa zapozerali do jeho mladej tváre. Nad koreňom nosa mal jazvu. Nechceli sme sa ho spýtať, odkiaľ ju má. Bol pre nás pekný? Bolo to podstatné?!

*

Chlapec cestoval vlakom s rodičmi, vlak bol plný, a tak zavítali do reštauračného vozna. Sadli si k voľnému stolu. Chlapec mal chuť na niečo nezdravé, vyprázané. Ešte mali pred sebou asi dve hodiny jazdy. Vo vrecku mu ležalo lízatko, na ktoré si už dlhšie nespomenul.

Za chlapcom sedel hlučný pripitý muž. Nahlas rozprával ešte k dvom iným mužom:

„Kurva, aká je toto spoločnosť. Ľudia si zoberú hypotéky, nakúpia mobily a myslia si, že to je to všetko... Táto spoločnosť je na piču. Ja neverím bankám, ja neverím takýmto skokotným korporáciám! Ja mám manželku ako jedinú priateľku na fejsbúku. Ona je z Maďarska, je to piča, ale milujem ju. Ja nemám štrnásť rokov, aby som mal na fejsbúku dvesto priateľov!“

Mama chlapčeka nebola spokojná s výrazmi hlučného muža. Ale snažila sa ho ignorovať. No išlo to ťažko. Povedala manželovi:

„To je strašný páňko. Odporný.“

Chlapec si vysvetlil krátku vetu matky po svojom. Nevdojak sa dotkol vrecka, v ktorom mal lízatko. Ešte si nespomenul.

Otec chlapčeka sa až teraz hlbšie započúval do slov pripitého muža. Zvraštala sa mu tvár. Zrazu sa postavil a zašiel k stolu, kde sedela partia, ktorej vládol hlučný.

„Prosím vás, ovládajte sa. Je tu malé dieťa. Nie ste tu sám! Lebo sa správate, akoby ste tu boli sám.“

Chlapec ani nedýchal, ako počúval otca. Ruku mal pri jeho slovách

položenú nevedomelo na lízatku. Keď otec skončil, chlapec si konečne uvedomil, že má aj lízatko! Chytil ho do ruky, pretočil ho na druhú stranu, po vrecku si potľapkal.

Lízatko mu tentoraz kúpil otec.

*

Chlapec sa bil s kamarátom. Ako to, že sa bil s kamarátom?

Trochu sa mu pri bitke odlomilo z lízatka vo vrecku,

Chlapec pozval kamaráta k sebe, do detskej izby, samozrejme, rodičia o tom vedeli. Chlapec požiadal kamaráta, aby mu pomohol so skladačkou, s vláčikmi, lenže kamarát postavil všetko sám. Chlapec sa niekoľkokrát pokúšal o pridanie sa, ibaže kamarát ho vždy nejako odbil, jednoducho ho nenechal podieľať sa na stavbe. V chlapecovi postupne kypela žľ. Až potom, ako kamarát povedal:

„Hotovo.“

...chlapec neudržal emócie na uzde a uderil kamaráta do hrude. Bol to stredne silný úder. Kamarát neváhal a začal sa brániť, absolútne nechápal, prečo bol udretý. Aj on uderil chlapčeka do hrude. Nikto neplakal.

Mama pripravovala obed. Otec si bol zabehať.

Kto bol silnejší?

Chlapec zrazu pri ďalšom údere vykrikol:

„To máš za to, že si ma nepustil k môjmu vláčiku!“

Kamarát sa na chvíľku zháčil, a tak dostal ďalší úder. Tentoraz to bol možno najsilnejší úder. Kamarát však ustál, nerozplakal sa. Len povedal:

„Prestaň.“

Mama započula nejaké zvýšené hlasy. Rozhodla sa, že zájde do detskej izby.

Našla však chlapcov v priateľskom, detsky zmierlivom objatí.

Chlapec si nespomenul na lízatko, ale aj lízatko bolo súčasťou malej bitky vo vrecku.

*

Chlapec bol na malej prechádzke s otcom, mama nemala čas. V zimnom období mu otec rozprával o stromoch, ako rastú, ako sa rozmnožujú, otec sa nesnažil byť filozofický, ale jeho chlapec to vo svojom veku bral s detskou filozofiou veľmi vážne. Nemal nadhľad nad otcovými slovami.

Pri jednom starom strome, v rbe, sa ho otec spýtal:

„Nemáš chuť na lízatko?“

„Ešte mám... lízatko... Niekde vo vrecku...“ a chlapec sa vybral rukou

najskôr do opačného vrecka, až potom našiel lízatko druhou rukou. Vybral ho, rozbalil, počas bitky s kamarátom odlomený kúsok si dal do úst.

*

Chlapček sa zúčastnil športových pretekov. V behu. Bol jedným z najmladších. Otec sníval o tom, že jeho syn dostane aspoň cenu ako najmladší účastník. No nestalo sa.

Chlapčekovi bolo úplne jedno, na akú vzdialenosť sa beží. Postavil sa na štart a jedinú, čo chcel, bolo nesklamať otca. Tak to cítil. Pri štarte si nevdojak spomenul, že v starých nohaviciach má odložené lízatko. Tá obrovská chuť dať si lízatko ho prekvapila. Ale nemohol sa zastaviť, mohol iba bežať ďalej a ďalej.

Počul matku a otca, ako ho povzbudzujú. Zataľ zuby, a konečne: túžil byť čo najlepším. Nerobil to pre nikoho iného, len pre svoj dobrý pocit! Dobrý pocit, ktorý súvisel výhradne s rodičmi.

Pozrel sa ešte raz na matku, a čo nevidí, mama má v ústach lízatko!

*

Chlapčekovi sa po prvý raz v živote páči nejaké dievča, vlastne ešte dievčaťko. Rád by bol s ním. Ale nevie ako. Komu o tom povedať? Vyhodnotí, že nikomu.

Páčia sa mu na ňom vlasy, oči, uši, vlastne všetko, čo s ním súvisí. V škôlke.

Jeho meno mu dáva význam ako tá najlepšia poézia. O poézii ešte nepočul, okrem detských riekaniek. Avšak jeho meno si v duchu opakuje a zažíva pri tom prvé osvietenie, síce iba detské, ale predsa.

Úplne automaticky chytí do ruky rozbalené lízatko a pri tom, ako si opakuje jeho meno, si ho vtláčí do úst. A prehodí ho zo strany na stranu, až potom si uvedomí, že ho má v ústach. Nedá mu to žiadny význam, hádam až po chvíľke si povie:

„Bodaj by bolo také sladké ako lízatko... Takto sa ho dotýkať rukami, ako sa ho ja dotýkam jazykom!“

*

Chlapčekovmu otcovi navrhli výpoveď dohodou. Ten sa rozhodol na ďalší deň zobrať syna do práce. Nemohol byť v škôlke, bolo chrípkové obdobie a žena bola zaneprázdnená, musela dokončiť nejakú intelektuálnu prácu. Otec chlapčeka neinformoval manželku o návrhu na výpoveď. Nepotreboval ju strašiť, bol rozhodnutý to uhrať sám, a ešte k tomu bol presvedčený, že to uhrá. Úspešne.

Hneď ráno kúpil chlapčekovi – synovi lízatkanu.

„Máš všetko, čo potrebuješ?“ spýtal sa otec syna.

„Mám lízatkanu,“ odpovedal nadšene chlapček.

Otec vstúpil do práce, do svojej pracovnej miestnosti, kde sedel s kolegyňou, s ktorou sa príliš nerozprával, držiac syna za ruku. Pozdravil. Kolegyňa si premerala chlapčeka a odzdravila kolegu „oficiálne“, a potom povedala:

„Ahoj...“

A zapozerala sa chlapčekovi do očí.

Chlapček si vytiahol z úst lízatkanu. Dal si ho z ruky do ruky. A potom si ho vložil do úst druhou rukou. Chcel pozdraviť, ale hanbil sa.

*

Otec chlapčeka vošiel k nadriadenému do kancelárie. Kolegyňa mu zatiaľ strážila chlapčeka.

Otec odmietol podpísať výpoveď dohodou. Začal vysvetľovanie.

Kolegyňa sa spýtala chlapčeka:

„Čím by si chcel byť?“

„Neviem... Možno by som chcel učiť iné deti... aké lízatká majú mať rady. Mám rád lízatká.“

„Chcel by si učiť iné deti?“

„Áno, áno... O lízatkách. Ako ich lízať. A o chutiach. A tak,“ a zrazu sa začal znovu hanbiť. Mal pocit, že povedal veľkú hlúposť.

„Zaujímavé.“

Chlapček práve dolízal lízatkanu. Ale nechcel z úst vytiahnuť drievko, na ktorom bolo uchytené. Jednoducho nechcel? Skôr sa hanbil, že dolízal lízatkanu a práve rozprával o tom, ako by chcel učiť lízať iné deti. Taký detský rozum.

*

Chlapček ochorel. Mal údajne chrípku, ale podľa nejakého detského pocitu v ňom ochorel z dievčatka, do ktorého sa zapozeral, a ono vôbec nereagovalo, nerozprávalo sa s ním, bolo hluché voči jeho hrám. Nikomu o svojom pocite nepovedal, nemal komu, aspoň on to tak vnímal. Kamarátovi, ktorý mu poskladal vláčikovú dráhu? Ako mu to povedať, keď ho nenechal stavať s ním?

A otcovi? Pomyslel si na lízatkanu, ktoré by mu otec zrejme kúpil, a on by chcel lízatkanu od dievčatka!

Ale ako to dosiahnuť? Ako dostať lízatkanu od osoby, ktorá je tiež dieťaťom a myslí úplne inak? Chlapček sa nespýtal, „ako myslí dievčatko“, iba tušil, že

myslí úplne inak, „veď je dievčatko, ktoré som nikdy nevidel s lízatkom“... A tušil to všetkým, čím je, či čím bol? Či čím bude?!

*

Chlapček nemal pocit, že by ho deti v škôlke akceptovali takého, aký je. Pravda, taký pocit mohli mať viaceré deti. Jednoducho už v detstve prebieha boj jedinca s akýmkoľvek kolektívom. A deti cez rodičov tlačí kapitalizmus v topánkach či v papučkách rovnako, či sú v škôlke, alebo doma.

Chlapček nevedel, čo je to kapitalizmus, ale už to slovo počul. Predstavoval si pod ním niečo, čo sa určite odohráva aj v škôlke, len nevedel presne čo. Z jeho strany, či už kapitalizmus ukrižováva aj malé deti alebo nie, jeho najväčším problémom bolo dievčatko, a potom záležitosť, že iní chlapci ho často nechceli nechať sa podieľať na stavaní stavebníc. Nerozumel tomu, nerozumel im, iba bol často vynechaný z kolektívu. Vždy mu to pripomenulo, ako sa pobil s kamarátom. A on sa veľmi nerád bil. Vždy sa potom roztriasol a cítil sa na teplotu (bez toho, aby mal teplotu).

Niekedy sa sťažoval, žaloval mame, pred otcom sa akosi bál žalovať, sťažovať sa, pri ňom sa hanbil!

Často, veľmi často, ak by nemal v škôlke lízatko, ktorého sa mohol dotknúť vo vrecku, často, veľmi často by plakal, možno aj bez jasného dôvodu. V každom prípade, nechcel si rozbaľovať a dávať do úst lízatko pred ostatnými deťmi, akosi sa v ňom objavovalo, že to môže len vo veľmi vypätých a krízových situáciách. Lízatko bola jeho zbraň, jeho istota.

Jediným dieťaťom, pred ktorým by si rozbalil lízatko len tak, bolo *jeho* dievčatko. To však vôbec netušilo, že by pred ním dokázal byť sám sebou aspoň na chvíľku s lízatkom v ústach...

*

Chlapček ani nevedel prečo, ale jedného dňa, keď sa sám sprchoval (niekedy ho ešte umývala matka) – síce sa zabudol namydliť – ale keď vychádzal z kúpeľne... zrazu pocítil veľký pocit, a to, že nechce byť videný nahý svojimi rodičmi. Tí to však vôbec nevnímali a nevedeli o pociťovaní chlapčeka.

Bol by jeho *veľký pocit* niečím iným s lízatkom v ústach?

*

Otec a matka sa milovali. Matka pritom vydávala zvuky slasti. Matka nikdy nepozerala porno. Slasť a sex si vedela vychutnať. Porno ju v tomto smere neohlo.

Chlapčeka zobudili jej vzdychy. Niečím tušil, že matka zažíva čosi „ne-

obvyklé“. Vlastne ani nemal o ňu strach, len bol zvedavý. Vstal z postele. A o chvíľu už otváral dvere do manželskej spálne.

Manželom svietila pri hlavách malá lampička.

Chlapček uvidel to, čomu ničím nerozumel. Vedel, čo sú bozky, ale *toto?*

„Čo to?“ ozvalo sa z neho so záujmom.

Otec ku chlapčekovi otočil hlavu, sústredil sa na svoj výkon, neuvolnil sa natolko, aby zažíval neprekonateľnú mužskú slasť... (Pozeral pravidelne porno, a to mu veľa bralo z úprimného manželského sexu). Matka bola blízko k orgazmu, tá už nič z *reality iných* nevnímala. Teraz nevedela nič o tom, že by mala nejakého chlapčeka... Bola to sloboda? Aká jestvuje v sexe sloboda, keď sú na ňu potrební dvaja?

„Chod' spať... My s maminkou trochu športujeme!“ podráždene vyslovil otec.

Chlapček pokrútil hlavou, nevedel prečo pokrútil hlavou.

Matku otcove slová vyrušili, hlavu však k chlapčekovi neotočila. Len si k sebe pritlačila manžela ešte silnejšie.

„Potrebujem lízatko!“ zvolal chlapček a v podstate ušiel z otvorených dverí zo spálne.

Dvere nezavrel.

*

Bol čas parlamentných volieb. Matka a otec spolu súperili, predhánali sa v dôvodoch, prečo voliť tú ich partaj. Chlapček tomu nerozumel, ale vnímal názvy politických strán, v jeho detskom svete mu dávali trochu iný význam ako jeho rodičom. Chlapček započul slovo „voliť“.

„Ja by som volil lízatko! Lebo ho chcem a deti majú mať právo na lízatko...“ aspoň niečo zachytil zo sveta dospelých. A hneď to využil na komentár. Mal pocit, že povedal čosi veľmi dôležité, a tým sa vyrovnal obom rodičom.

*

Vychovateľka mala podozrenie – v škôlke –, že chlapček má problémy s pozornosťou. Pri ničom nevydržal dlho a mal problémy veci dokončiť. Povedala to jeho matke.

„Nemám taký pocit, doma sa správa úplne normálne. Možno len v kolektíve má nejaké malé problémy. Snáď si zvykne.“

Vychovateľka priviedla chlapčeka k matke, chlapček bol práve zaneprázdnený stavbou dráhy pre formuly. To ho bavilo, hlavne nikto nemal chuť stavať s ním, a tak sa tomu potešil.

„Terezka hovorila, že takmer nič nedokončíš...“

„Keď sú pritom iné deti, nemám chuť, keď som pri tom sám, všetko je super... Nemáš pre mňa lízatko? Teším sa celý čas.“

Matka vytiahla z vrecka lízatko. Chlapček ho nebral ako odmenu. Jednoducho *mal lízatko*.

*

Chlapček bol vystavený jednej z prvých *svojich* fotografií, ktoré vedel registrovať (nielen podvedome) a uvedomoval si, že je na nich on, jeho tvár, jeho všetko, čím bol, je a možno aj bude. Fotografia urobila matka na mobilnom telefóne. Tým fotografia nemala žiadny negatív. Chlapček bol zachytený ako cmúľa lízatko. To bola činnosť, ktorá mu z fotografie robila pozitívny zážitok v tom všetkom, čo z nej vnímal, čo vnímal zo všetkého, čo prichádzalo do úvahy aj po tej fotografii.

„Tú fotku budem mať rád...“ povedal bez toho, aby si uvedomil, že lízatko lízatko nebude naveky a možno z *lízania* čoskoro vyrastie.

*

Chlapec si nespomenul, ako chcel naučiť deti lízať lízatka. Keď sa pozeral na dievča, do ktorého sa zapozeral, môžeme povedať: zamiloval? Taký čistý cit, bez závanu sexuality. Vonkoncom si nepredstavoval, ako sa ho dotýka nahého (deti to nedokážu?), jediný kontakt, ktorý si predstavoval, bol bozk. Áno, bozk bol niečím vysnený, ale zdal sa mu nereálny.

Napriek tomu, že lízatka už tak neobluboval, rozhodol sa darovať dievčaťu lízatko. Dať v jeho predmete akýsi odkaz zo samého seba, zo svojej histórie, pravda, aj keď on tak neuvažoval. Niečo ho viedlo. Niečo v ňom, niečo mimo neho?

Celý sa triasol, keď jej ho dával. Chcel povedať iba: „Pre teba,“ ale nedokázal to.

Dúfal, že si nevšimla, že sa celý triasol.

Pozoroval ju zo svojej lavice, srdce mu búšilo. Dúfal, že si ho rozbalí a dá si ho do úst. A potom sa určite pozrie na neho, možno sa usmeje. Áno, dievča ho rozbalilo, pomaly, precízne, a potom lízatko vložilo naspäť pod lavicu. Ani raz sa nepozrelo na neho.

To obrovské sklamanie preniklo celou jeho existenciou. Tá obrovská melanchólia za čiasmi, kedy miloval lízatko a nič viac, a zrazu tu je dievčatko a prichádza citová melanchólia, obrovská vlna, ktorá v ňom zmietla všetko, čím bol. Je bezbranný. Na nič nemá chuť. Nič ho nezaujímá.

Ach, a tie jeho myšlienky:

„Keby si lízatko dala do úst, a potom by som si ho mohol dať do úst ja, to by bola blízkosť! Ak už nemôžem dostať bozk, tak aspoň takto...“

*

Ani nevedel prečo, o peniaze predsa nešlo, ale ako vyšiel zo školy – kúpil ešte dve lízatka, rovnaké, aké daroval dievčatu!

Dievča si jeho lízatko do úst nedalo, dokonca ho naspät zabalilo a vložilo si ho do tašky. Možno mohol snívať, že ho vycmúľa doma alebo kdekoľvek, ale on už nebude cítiť blízkosť, ktorá mala patriť iba jej a jemu.

Jedno lízatko zahodil, čo najďalej od seba. Zahodil ho do snehu. Prečo nezahodil obidve?

„Už nikdy viac lízatka!“

*

Chlapec čítal dospelácku básničku, dostal sa k nej náhodou, jeho matka nechala rozčítanú básnickú zbierku na stole v obývačke a on sa vrátil zo školy v deň, kedy zahodil lízatko do snehu...

Čítal, a nerozumel, napriek tomu ho viedol nejaký pocit:

*Masky, masky, a my si myslíme,
že za ne vidíme, keď ich používame,
kým sme, ak nie maskami, ktoré žijú na nás aj bez nás...*

Pritom matka nečíta básne takmer vôbec, túto básnickú zbierku však napísala jej platonická láska zo strednej školy, a tak si ju kúpila.

Chlapec si povedal:

„Aj to lízatko teraz žije na tom snehu bezo mňa, rovnako ako už teraz jej lízatko žije bezo mňa v jej živote...“

Na tretie lízatko úplne zabudol?

*

Chlapec si po prvý raz pozeral modelky v matkinom časopise o móde a cítil neurčité vzrušenie, pozeral si ich len kvôli telám, tváram? Nie, sníval o svojom dievčati. Ako by vyzerala v tomto časopise, oblečená v jej najlepších šatách, v šatách, ktoré si vždy oblečie na odovzdávanie vysvedčení. Jej najlepšie oblečenie! Z jeho pohľadu, z jeho úsudku, pravda, on by ju pobožkal aj v pracovnom úbore, jemu sa páči aj vtedy, keď zbiera smeti pred školou...

Ako by vyzerala v tom časopise, cmúľajúc to jeho – jej lízatko, nie, nie, on nemôže zabudnúť, napriek tomu, že sa dušoval, že zabudne, nie, nie, nemôže zabudnúť na lízatko... Lízatko je bod spojitosti, stále je bod spojitosti v jeho láske k nej. Tak, je to láska, alebo čo to vlastne je?!

*

Matka sa pýtala chlapca, čo robí vo vani tak dlho. Chlapec si po prvý raz

so záujmom obzeral svoj pohlavný orgán a rozmýšľal nad tým, ako by ho prijalo „jeho“ dievča. Chlapec zaklamal:

„Hrám sa s lodkou...“

Vzápätí si predstavil, že nad ním v kúpeľni stojí *to dievča* s lízatkom v ústach, nehladal v tom zmysel, len si predstavil, že jej lízatko prešlo z jednej strany úst na druhú, a že by sa pozeralo na neho.

A jeho to vzrušilo.

Jedna z prvých sexuálnych predstáv, ktorá ho *uvedomelo* vzrušila...

*

Chlapček bol zrazu nespokojný s ovplyvňovaním jeho sveta matkou. Prekážalo mu, že mu vyberá oblečenie, že chce vedieť, či sa mu „nejaká páči“ a prekážalo mu už len to, keď sa ho spýtala:

„Nechceš lízatko, tak to miluješ...“

Napriek jej vete je lízatko súčasťou jeho prvej *uvedomelej* sexuálnej predstavy. Ktorá nie je iba sexistická!

Teraz potrebuje oveľa viac z otca. Potrebuje jeho otázky:

„Nechceš zájsť so mnou... na hokej?“

Potrebuje najmä ostatných mužov, potrebuje vyslobodenie z citu k dievčatu!

A potrebuje si kúpiť lízatko celkom sám a povzbudzovať s ním v ústach, pričom to bude niečím zvrátené, a predsa správne: vidieť desiatky mužov ako bojujú, a predsa vedieť, že lízatko je *práve v tejto chvíli* jediným dôkazom jeho pravej lásky, lebo tak ju nazval napriek tomu, že ešte nikdy nerozoberal, čo to vlastne tá pravá láska je...

*

K tejto vete sa chlapec pripravoval dva dni, a predsa ju povedal, samozrejme, úplne neisto, hltajúc slabiky:

„Prosím, lízatko ti chutilo?“

Dievča sa bezbranne usmialo. Nepoznalo odpoveď. Presnejšie, nechcelo poznať odpoveď. Lízatko si schovalo, v jeho predstavách a v jeho snoch bolo lízatko božstvom jeho lásky. A chlapcovej lásky. Nemohlo cmúľať čosi, čo bolo tak vzácne. Bolo všetkým, o čom chlapec nevedel, a rovnako, nezávisle na dievčati, aj pre neho bolo lízatko božstvom jeho lásky. Lásky dievčaťa. Nezávisle? A neboli v ich láske niečím s lízatkom prepojení? Jednoducho v každom z nich bolo lízatko tým Bohom, ktorý rozhoduje o láske a neláske!

Mal pocit, že mu zastalo srdce, ako čakal na odpoveď.

Dievča takmer zašepkalo:

„To lízanko by som si najradšej dala s tebou.“ a rýchlo doplnilo zahanbene: „...keď si kúpiš také isté lízanko, aké si mi daroval... aby sme spolu...“ preglglo naprázdno, doplnilo zaskočene: „...spolu... lízali... aby som nelízala... samo... osamelé lízanko...“

„Osamelé lízanko?“

3

Bola na vrchole svojich sexuálnych síl, nosila v sebe aspoň nejakú lásku? Pracovala v masážnom salóne pre pánov, ako si hovorievala, a odmietala sa nazývať kurvou, ona je iná, ona je niečím iná, ona cíti lásku, ale ku komu? Nebola si istá, ale verila v jedinú úprimnosť, vo svoju lásku, vo vyšší princíp...

Kupovala si lízanko – od nás. Pozreli sme sa jej hlboko do očí, tvár sa jej nezvrátila! Nie dnes, nie pri tejto kúpe!

*

Lízanko si dala do úst. Žmurkla na zákazníka. Nežmurkla sama od seba, niečo žmurklo v nej. Lízanko používala ako sexuálnu zbraň. Mala to potvrdené, muži sa skôr uvoľnia s jej lízankom v ústach...

Bola vypočítavá. Ale za jej vypočítavosťou sa v lízanku skrývala *už zabudnutá* prvá láska. Jej nepoškvrnená prvá láska! S každým pohybom lízatka v ústach, ktorý bol sexuálny, sa jej predsa len v duši rozhostil aj akýsi pokoj, čosi, čo si žiadny muž nemôže v nej kúpiť. Istota, že s lízankom je *úprimná* a nemôže sa mylíť!

„A teraz sa ťa dotknem,“ tykala zákazníkovi hádam až s akýmsi zvráteným presvedčením, že „sme si blízki našou zvrátenosťou, ale aj tak má každý z nás svoje veľké tajomstvá“. Bol v tom rešpekt k inému človeku?

*

Rozplakala sa vo svojej šatni, odložila z úst prázdne drievko – po lízanku. Posledný muž sa jej spýtal:

„Koho si naozaj milovala? Je to také dôležité... Môže ti to zachrániť život!“

A ona si automaticky, akoby nie sama za seba spomenula na chlapca, ako si schovala lízanko do lavice a nevedela, čo ďalej urobiť, ako sa zachovať. V tej chvíli jej prišlo odporné, ako používa lízanko! Na chvíľu ho chytila do ruky pred mužom, vôbec sa nezamýšľala nad tým pohybom – vyšiel z nej *ako obrana, ako pohyb do budúcnosti?*

Muž sa zasmial:

„Miluješ to lízanko? Aj to je láska!“

*

A ďalší muž a ďalší muž a po hodine: naozaj ďalší muž. Nepočíta ich, nesnaží sa si zapamätať tváre, je to automatika života v nej, ktorá jej velí. Automatika, ktorá patrí dobru alebo zlu, ak sa ona nad tým už radšej vonkoncom nezamýšľa?

Vie, že je Boh, vie, že je diabol, ale v tvárach ich nehľadá, v tvárach hľadá pokoru a v niektorých tvárach hľadá aj *rebelantskú negatívu*, tak to nazvala. Sex je totálne transparentný, a to jej prekáža.

Stojí pred zrkadlom, dnes skončila, v ústach lízatko, teraz k nemu necíti žiadny vzťah, pri posledných mužoch už ani necmúľala, lízatko používala len ako symbol uspokojenia, ich uspokojenia, samozrejme, že nie jej!

Stojí pred zrkadlom a dlho si hľadá do tváre, neskúma ju, nechce vedieť žiadny výsledok *jej zápasu*, tvárou jej netrhne, ako má lízatko stále nehybne v ústach. Pomaly si ho vyberie a unavene hodí do koša, ktorý má v miestnosti, rovnaký kôš vo všetkých miestnostiach. Aj koše sú tu rovnaké!

Mať lízatko v ústach v zrkadle znamená „nepokročenie“ jej tváre napriek mnohým uspokojeniam bez lásky? Je to reminiscencia skutočnej lásky – to jej napadne. Je to jej myšlienka a je za ňu vďačná, nevie však, či má poďakovať Bohu či diablovej, nechce to riešiť! Bože, dočerta, nechce!

Unavene, veľmi unavene sa ešte raz zahľadí do zrkadla, a bez lízatka jej tvári niečo chýba, trhne jej svalstvom, tvár sa skutočne pokrčí... Bola to iba láska, a nebola to iba láska.

*

Jeden z mužov jej pripomínal chlapca, chlapčeka. Mohol by takto vyzeráť aj v dospelosti? Bol prehnane slušný, úctivý a ona pri ňom nikdy nepoužila lízatko. Lízatko pri pohľade na neho nosila v srdci. Inak vo vrecku. Nezamilovala sa do muža, len pri mužovi ešte viac milovala svoje spomienky. Spomienky nie sú cesta do budúcnosti v žiadnom prípade? Spomienky ju uistovali, že jej láska patrí minulosti, a predsa je stále skutočná. Dokázala milovať iba chlapca?! Muži jej, ako takí, prišli príliš sexuálni, príliš hriešni, orientovaní len na jednu vec. A ona sa zdala sama sebe rovnako príliš sexuálna, príliš hriešna, často orientovaná iba na jednu vec. Chlapec, chlapček ju z tohto vyslobodzoval.

Ešte netušila, že milovať sa dajú aj nesprávni?

Muž jej povedal:

„Ďakujem.“

Ona nedokázala odpovedať, len sa kľčovito pousmiala. A zase automaticky chytila lízatko vo vrecku!

*

Nikdy si nekúpila lízatko vo voľnom čase, sama pre seba. Napriek tomu mala jedno lízatko v igelitovom vrecku už veľmi dlho a nosila ho so sebou, kdekolvek bývala. Dala si ho do najtajnejšej skrinky. A v čase pádu do životných depresií sa naň často pozerala. Akú by malo chuť?

Dôkaz starej lásky! Dôkaz existencie lásky.

Jediné bezsexuálne lízatko. Jediné lízatko, ktoré drží ostatné lízatká v jej živote v hre a nerobí z nich otrokov jej práce. Vyslobodenie.

*

Jeden z mužov jej vyznal lásku. Bez slov. Kúpil jej tulipán, a keď sa obliekal po masáži a po všetkom, čo muselo nakoniec prísť „do úvahy“: k činom ženy, ktorá nie je na strane lásky v tento deň!

Tulipán jej dal síce bez slov, ale potom musel vysvetliť, prečo nie je ešte rozkvitnutý:

„On rozkvitne, keď budete sama. Chcem, aby rozkvitol, keď budete sama. Teraz ide víkend. Pracujete aj cez tento víkend?“ preglgol, a prekvapivo dodal šťavnatým hlasom: „Budete sama, však?!“

„Mám voľno,“ na jazyk sa jej tlačilo: našťastie. Ale *na šťastie* v samote príliš vlastne neverila... Stále neverí.

„Tak sa naň pozriete, keď rozkvitne, dúfam, že v nedeľu. A... a on vám pripomenie, prečo sú niektorí osamelí muži navždy na strane lásky.“

Tento sexuálny zákazník bol takmer jediný, ktorý jej stále vykal. Konečne, až dnes, to privítala. Zvyčajne nekladie mužom žiadne otázky, ale tulipán ju „pomýlil“ alebo „otvoril“:

„Čím sa živíte?“

Ale muž sa iba usmial a odišiel. Keď vychádzal, hlavu mu predsa len ešte otočilo na krátky okamih k tulipánu.

Zostala sama, bol to zhodou okolností posledný muž pred víkendom.

Ako pozerala na tulipán, dostala chuť na lízatko, po prvý raz „mimo prevádzky“.

Šťastie?

*

Tulipán rozkvitol v nedeľu. Počula zvony.

Projekcie tváří pri orgazmoch. Mala taký sen. Zobudila sa spotená. Našťastie si nepamätala ani jednu tvár.

Chcela by veriť láske. Chcela by veriť aspoň tulipánu, ten je skutočný, ten ju vyslobodzuje. Nepozná orgazmus.

Je v kuchyni. Včera zašla ešte do obchodu a kúpila celé balenie lízatiek. Keď kupovala, necítila naviazanosť na lásku. A dnes nevie, ktoré lízatkané ju spasí. Nevedela si vybrať.

„Mala som kúpiť iba jedno. Na víkend by stačilo iba jedno. Lízatkané, ktoré privolá spomienku.“

Chcela by, aby bola láska vec. Ako lízatkané. Teraz ju musí privolať, nevidí v tom podvod.

Je rozdiel, keď je lízatkané sexuálnym predmetom, a keď je rekvizitou lásky.

Je rozpoltená. Chcela byť lízatkané len za lásku, ale už ho má v sebe aj ako sexuálny predmet.

Čo vyhrá? A kto bude rozhodovať ten súboj? Iba v nej?!

Uvarila si kávu. S mliekom. Veď je žena. Lízatkané v ústach komunikuje s kávu.

„Aký by si bol? Aký si teraz? S kým si?“ a potom sa v myslí spýta, nedokáže sa to spýtať nahlas: „Žije? Žije ešte vôbec?“

Ne sústredí sa na lásku, ktorá by mohla byť, aj tulipán je len vec.

Láska je spomienka, ale stále v nej žije. Láska je cez ľudí večná. Ale sú ľudia cez lásku veční? Nezdá sa jej, že by chlapec, chlapček bol v nej večný, láska je, ale človek, ktorý sa vyvíja a dnes už možno stojí nahý pred svojou láskou, s ktorou (s)plodí deti pre ďalšiu lásku, ktorá sa v konečnosti stane tou istou, ako tá láska s lízatkané v ústach...

Možno.

*

Napadlo jej, že diabol skenuje každý jej pohyb, má všetko pod kontrolou, ako uspokojovala ďalšieho muža, ktorý šepkal iba:

„Takto to mám rád, presne takto.“

A lízatkané bolo otrokom. Bolo jej to jedno. Keďže prestávala myslieť. *Konečne* nemyslela.

Muž vyplazil jazyk. Ona vyplazila jazyk. Tam, kde by mohlo byť uvedomenie, zrazu nie je.

„Nech Boh obháji slepých pred diablom...“ Nezávisle na všetkom sa v nej ozvalo, ale pýcha, hrdosť a pocit, že všetko je v poriadku... boli silnejšie: „Nepotrebujem obhájiť!“

„Máte ešte lízatkané? Dajte jedno!“

„Lízatkané je v tejto miestnosti len moje!“

Muž sa diabolsky uchechtal. Je zvláštne, že vo väčšine prípadov je to smutný a zakríknutý muž. No dnes...

A bolo jej to jasné, ako zahryzla omylom do lízatka: takýto sex je diabol, kde láska nepríde celú večnosť. Z oka sa jej vykotúlala slza.

„Nie, nie, a just nepotrebujem obhájiť!“

Zo vzrušenia zvlhli oči aj mužovi.

„Iba vy viete, čo potrebujem. Ste svätá!“

A lízatko sa v ústach prelomilo na polovicu.

*

Sedela vo vani. Na chvíľku mala *krásny čas*. Iba pre seba.

Voľný čas: tak prečo sa v nej objavilo spomínanie na najkrajšie orgazmy, ktoré zažila v tvárach mužov? Nechcela! Napriek tomu si to jej duša vypýtala! Bola to jej duša?!

Duša predsa „také nepodstatnosti“ nemôže chcieť.

Nakoľko to bolo nepodstatné pred jej vnútorný svet?

Nemala po ruke lízatko, aby zabránila automatickej spomienke. Aby zabránila niečomu, čo ju vydiera. Automatickým orgazmom. Peniazom, ktoré sa jej zhmotnili do morskej soli, rozpustenej v kúpeli.

„Ktorá tvár bola najkrajšia?“

„Ktorý muž si najviac vychutnal to, pre čo si prišiel?“

Takéto nútenie v myslení... Tušila, odkiaľ to pochádza, tušila, kam to smeruje, donútila sa vykonať jedinú záchranú operáciu.

Vstala mokrá, bosá a rýchlymi pohybmi sa zaraz premiestnila do kuchyne, vybrala jedno zo schovaných lízatiek – pomyslela si:

„Potrebujem lízatko lásky, práve teraz!“

Láska predsa nie je iba lízanie lízatka, ale napriek tomu sa jej uľavilo, keď lízatko putovalo zo strany na stranu v ústach.

„Tí muži nikdy nepochopia, že v mojom lízaní je schované to najväčšie tajomstvo, ktoré môže žena mať!“

Muži však s lízatkom dostávajú presne to, po čo si prišli, každý v podstate rovnako, oni v lízatku nehľadajú lásku a tajomstvo. Ich lízatko je sex. Možno aj sex, ktorý chce niečo viac, ale stále je to iba sex.

Sex.

Sex!

Ruka, tá, ktorou píše, sa jej – ach, zase v podstate automaticky – dostala až k rozkroku. Bolo to lízatkom? Začala sa ukájať.

Lízatko dnes neprivolalo lásku, spomienky na mužov s najlepšimi orgazmami boli silnejšie a dovedli ju k sebaukájaniu, ktoré jej prinieslo orgazmus práve pri predstave muža, ktorý *vybral* v jej spomienkach najlepší orgazmus.